

der med Bestemthed udtaler sit Ord, ogsaa vil handle, som han siger. Naar jeg nu tager Spørgsmaalet saaledes, som det her foreligger, saa spørger jeg, hvad er muligt at opnaae mere, for at sætte denne Reform igjennem, — som jeg ønsker saa levende som nogen af de ærede Her- rer, det veed den ærede sidste Taler meget vel, netop fordi den staaer i nær Forbindelse med den Institution, som Ungen har kæmpet længere og mere vedholdent for end jeg; jeg veed, at det er en vigtig Betingelse for, at den kan indføres. — jeg siger: hvad større Garanti kunne vi have for at faae Reformen gennemført end den, at vi have vedtaget Beslutningen paa Finantsloven for dette Aar og derhos have en Beslutning forelagt, som Justitsministeren har erklæret sig enig i, og han har givet sit bestemte Tilfagn om, at han skal forelægge en Lønningslov til næste Aar. Kunne vi ordne dette Forhold paa bedre Maade end ved, at Lønningsloven for Embedsmænd fremkommer, og vi nu for et Aar midlertidigt hjælpe os med, hvad der staaer paa Finantsloven? Det er mig aldeles ufatteligt, hvorledes det skulde være muligt at faae stærkere Garanti; man kan sætte, hvad man vil, i Loven — disse Lovens Ord ere ingen Ordning af Forholdene, og vil en Minister fravige de Ord, han har udtalt, saa kan han ogsaa fravige Lovens Bestemmelse, og da bliver Spørgsmaalet, om de ærede Herre ville reise sig for at fordrø Ministrene, satte under Tilfale, og hvorvidt de kunne gennemføre en Tilfale i saa Henseende. Saameget er vist, at vi dog ikke i den Grad kunne betragte os som svage, at vi ikke skulde være istand til, naar Beslutningen er vedtagen, naar Ministeren har givet Tilfagn, og der er optaget Bestemmelser i Finantsloven, at gjøre nogenstomhelst Indflydelse gjældende, for at faae dette Forhold ordnet. Jeg maa tilstaae, at de overordentlig stærke Udtalelser og den store Affect, hvormed den ærede Taler idag er kommen ind paa denne Sag, er mig aldeles uforklarlig. Det forekommer mig, at Justitsministeren saa loyalt som muligt har givet en be-

stemt Erklæring, og at der udfordres en mærk- værdig Mistro, som i mine Tanker ikke er begrundet, for at tvivle om, at han rebellig vil arbejde paa et Forslag, som dette, og det er derfor, at jeg, skjøndt jeg ikke har underskrevet Beslutningen, og skjøndt jeg i Grunden finder den overflødig, skal stemme for den uden den mindste Betænkkelighed.

J. A. Hansen: Den ærede Rigsdags- mand bemærkede, at vor politiske Erfaring havde ikke ført os til, at vi med Grund kunde nære nogen Mistro til Regjeringen og dens Udtalelser. Ja, jeg kunde ikke, da han sagde dette, unblade at komme til at tænke paa hans tidligere Stilling til forskjellige Ministe- rier, hvor han har været mellem dem, der for- trinsviis have viist Mistro og stærk Mistro imod Regjeringen, og paa Grund af denne Mistro været i Spidsen for dem, som gik til det Yderste; men det maa han have glemt, siden han nu siger, at vor Erfaring ikke har bekræf- tet, at vi have Grund til at nære Mistro mod Regjeringen (H. Hage: Lov og Foranstalt- ning). Den ærede Rigsdagsmand sagde, at vor politiske Erfaring ikke har givet os Grund til at nære Mistro mod Regjeringens Udtalelser, og den ærede Rigsdagsmand har næret en saa stor Mistro til forskjellige tidligere Regjerin- gens Udtalelser (H. Hage: Mod Handlinger!) Er det da ikke Handlinger, hvorom der her er Tale? Er der Nogen her, der nærer den mindste personlige Mistro til Justitsministeren? Det er jo netop Handlinger, hvorom der er Spørgsmaal; den ærede Rigsdagsmand maa virkelig ikke forvanske det, hvorom Taler er. Den ærede Rigsdagsmand sagde: Men ere vi da saa svage? Ja, vi ere virkelig svage, naar vi stille os, som han stiller sig; thi hvad skulde vi udrette, naar alle vi Andre have os ad som han, og sagde: Vi skulle troe Regjeringen, der er ingen Grund til Mistro, vi skulle blot følge Regjeringen. Det er ikke paa den Maade, man skal vise sin Styrke.